

En kjøvenhavner flytter til Ejsing

Jeg har hermed lovet at skrive noget om Ejsing, men da jeg kan se Harry Klith har beskrevet en hel del om Ejsing og dens beboere, som er så godt, at det vil jeg ikke gentage. Noget omkring det vil nok komme med.

Men jeg vil derfor prøve, at skrive en historie om det, jeg selv har oplevet i Ejsing, og om noget af det, jeg har fået fortalt af befolkningen af både sjov og alvor. Så derfor lyder overskriften sådan.

EN KJØVENHAVNER FLYTTER TIL EJSING

”Københavneren”

Ja, men jeg var godt nok ikke nogen ægte københavner, da jeg er født på Lolland og flyttede til Jylland sammen med min søster og min mor i 1943. Vi boede i en lille by, der hed Studsgård, nede ved Herning fra jeg var 8 år til jeg var 15.

Så i januar 1951 flyttede jeg til København og kom tilbage til Jylland i juni 1955, så jeg har faktisk boet mest i Jylland.

Men skæbnen ville altså, at jeg kom på ferie i Studsgård hos nogle bekendte i 1955, hvor jeg mødte Erling ved en sportsfest i Studsgård forsamlingshus. Da han så tillige havde motorcykel, så var jeg solgt.

Jeg ville ellers gerne til Sjælland igen, og Erling fik plads på et mejeri i Nordsjælland, men jeg kunne godt føle, at det ikke lige var noget for ham med de sjællændere. Så da han fik tilbuddet om at komme tilbage til Ejsing mejeri, hvor Christian Jørgensen var mejeri-bestyrer, kom han tilbage, og jeg fik arbejde på Herning missionshotel som servitric.

Udsigt fra Geddalvej 19. Jørn og Birthes hus Ca. 1940 – 42

Udsigt fra Geddalvej 19 op mod byen år 1950

Senius kom til Ejsing fra Spøttrup i 1935

Erling er for øvrigt også tilflytter. Fra Spøttrup. Familien kom til Ejsing i 1935 og boede et par steder til leje, inden de købte huset her på Geddalvej i 1938.

Erlings far, Senius Peder Pedersen og hans kone Else købte huset af Stinne og Svend Risum, de havde vognmandsforretning, og her kunne holde 2 lastbiler i garagerne, lastbiler var ikke så store dengang.

Før den tid boede her en snedker, kaldet Søren Snedker, han havde værksted der, hvor vi har en stue i dag. Han kunne barbære og klippe hår på hvem, der nu havde brug for det.

Der var kun grusveje i hele byen og på landet selvfølgelig. Så Erlings far fik job med at gå og reparere vejene, han kom med ud med en vognmand hver dag og hjalp til.

Landposten

Her var hverken gadenavne eller husnumre. Det kom først mange år senere, så på breve og pakker stod der for eks. Erling Pedersen, Ejsing pr. Vinderup.

Det var godt vi havde lokale postmænd, som kendte de fleste folk her omkring; men det kunne dog hænde, at brevene blev forbyttet, hvis der var flere af samme navn, og Pedersen var især et meget kendt navn, så derfor fik vores børn et mellemnavn, så var det lidt nemmere at finde ud af det.

Den gang måtte posten pænt cykle rundt både på landet og i byen, uanset om det var sne- eller regnvejr. Til gengæld havde de ofte tid til at komme ind og få en kop kaffe, der var som regel nogle faste steder, hvor de plejede at komme ind. De tog også breve med til posthuset, som vi skulle have sendt et eller andet sted hen, og frimærker kunne man købe, og man kunne betale girokort tilligemed, jo der var service den gang. Større pakker kom ofte med rutebilen, og de blev læsset af ved brugsen, så kunne man hente dem der.

Sygekassen

I 1937 fik Erlings far jobbet med at passe mejeriudsalget på mejeriet, og året efter blev han sygekassekasserer. Det var han i 28 år.

En sygekasse var noget, man skulle meldes ind i, når man var 16 år, og så betalte man et vist beløb hvert kvartal, så havde man gratis lægehjælp og sygehus pleje.

Man kunne også få dagpenge, når man var syg. Da jeg kom til Ejsing, var det 70 øre pr. dag. Efter en fødsel beregnede man 10 dage med dagpenge, så det var hele 7 kr.

I 1937 var kontingentet 4,50 kr. og i 1965 var beløbet på 72,00 kr. i kvartalet.

Janteloven i Ejsing

Den 23. maj 1957 døde Erlings mor 62 år gammel, og hans far boede alene et stykke tid. Erling boede på mejeriet, det var jo normalt mange steder at bo og spise, hvor man arbejdede.

Så pludselig skulle vi giftes, da jeg ventede vores datter Lene. Dengang måtte man helst ikke få børn uden at være gift. Så da svigerfar egentlig manglede en husholderske, flyttede vi ind hos ham på Geddalvej 19. Så kunne vi se, hvordan det gik.

Jeg flyttede ind den 1. august 1957 og sov i en harmonikaseng i et lille kammer, hvor sengen lige kunne stå.

En harmonikaseng var en seng, der kunne klappes sammen som en harmonika.

Vi blev gift den 30. november og fik soveværelset, og svigerfar hoppede i harmonika-sengen.

Jeg vil lige fortælle - at det første halve år jeg var her, var jeg parat til at flytte fra Ejsing igen. Havde jeg ikke kendt til janteloven før, så fik jeg den at føle nu.

Jeg blev længe kaldt "Hende æ kjøvenhavner", og hun skulle ikke komme her og tro, hun var noget. Tænk, at man kunne finde på at vaske sig over middag og tage andet tøj på ! Hvad var det dog for noget ? Jeg har en gang hørt en dame sige: "I daw ska' a da vist vaskes".

Jeg gik jo med smykker og brugte sminke, og gik i højhælede sko til hverdag i stedet for et par udslidte træsko. Det ku' man bare ikke, men heldigvis lider jeg af tilpas stædighed, så der var ingen, der skulle bestemme over mig.

Da jeg kun var 22 år og kom fra København, var der også nogen, der mente, at jeg heller ikke kunne bestille noget, her ude på landet.

Hvad ville jeg dog gøre med en halv gris for eksempel ?

Men de blev klogere, da de fandt ud af, at jeg kunne det, der var normalt for en husmor den gang – både ordne gris, sylte, bage, lave mad, strikke, sy for fremmede samt ordne deres hår og agere kokekone, hvis de skulle have fest, foruden det at servere og lave sang til festen.

Nu vil jeg også lige føje til, at det var faktisk først da vi fik Lene, at jeg blev helt accepteret, en kjøvenhavner kunne altså også få børn. Hvert år gik der rygter om, at jeg var gravid, det vidste folk her bedre end jeg, men der gik altså 5½ år før Mogens kom.

Folk var ellers forberedt på, at Erling havde en kæreste, for Tømrer Henning Kristensen havde set mig ude på sygehuset, da vi besøgte Erlings mor, dér lå Hennings kone Ruth også netop dengang.

Så da Henning kom hjem til Ejsing, pralede han af, at han var den første, der havde set mig, og der var en masse, der dinglede og glimtede på mig. Det var nytårsdag 1957.

Husmoderens arbejde

Da jeg kom her i huset den 1. august 1957, var der intet toilet inde. Der var gammeldags wc ude i et rum ved siden af vaskehuset, og toiletpapir var gamle aviser, så kunne man læse lidt samtidig med, at man sad der. Der var heller ikke lagt vand ind, det hentede man henne i vaskehuset i en spand, og

så havde man et potmål = litermål at øse op med. Der var heller ingen vask i køkkenet, så man smed bare vandet ud af døren.

En gang kom Lærer Vesterager lige om hjørnet og havde nær fået uventet bad. Det var en af de sjove små hændelser.

Senere kom der både toilet, vask og vand ind. Men vi havde længe badekar henne i udhuset, hvor vi med træ eller et par gamle gummistøvler, tændte op under gruekedlen og varmede vand i den. Normalt brugte man kedlen til at koge tøj i. Når der så var fyret op, gik vi i bad alle sammen.

Svigermor og svigerfar samt 2 andre hold her på Geddalvej havde købt en vaskemaskine sammen, som de skiftedes til at bruge, men den kunne kun vaske og ikke koge, men nu var de fri for at bruge vaskebræt.

En storvask foregik på denne måde: man satte tøjet i blød i flere baljer dagen før man skulle vaske. Næste dag tændte man op under gruekedlen og varmede vand til at hælde i maskinen. Så vaskede man tøjet først, dernæst skulle det tilbage i kedlen og koges. Når det var kogt, kom det over i en stor balje med koldt vand og blev skyllet. Så op i maskinen igen. Her kunne man vride det igennem en vridemaskine, som sad fast på vaskemaskinen.

Det var ingen sjov vaskedag i for eks. 20° frost. Man vaskede så til gengæld kun én gang om måneden, men man havde også op til 4 kedelfulde at skulle vaske hver gang. Om sommeren kunne man både nå at få det vasket, tørret og til tider strøget samme dag, og den gang strøg man både viskestykker, håndklæder, sengetøj og duge, ja sågar bleer strøg man. De pæne kjoler og dragter af uld blev sendt på renseri, en gang om året. Bomuldskjoler og fløjlstøj kunne man vaske.

Her var jo heller ikke hverken køleskab eller fryser, blot en kælder. Så når man fik en halv gris, blev der henkogt og saltet. Det saltede kød måtte man så vande ud et døgn tid, inden man kunne bruge det. Men det smagte for øvrigt meget bedre end det kød, man får i dag.

Det var også svært at vænne sig til, at der kun kom en slagter en gang om ugen og solgte kød. Jeg var jo vant til at gå ned til slagteren hver dag.

Butikkerne i Ejsing i 50'erne

Men her var dog både bager, Brugs, 2 købmænd, 2 smede, 2 tømrere, en skrædder, en barber og foderstofforretning.

I Brugsen, hvor Tage Mortensen var uddeler, kunne man købe nogle tykke røde pølser, som han tog fra en stor dåse, og et stykke saltet spæk kunne man også få, plus saltede sild fra tønne. Sytråd, garn og tøj i metermål, var der også i butikken. Der var jo ikke så mange forskellige slags stoffer som i dag. Det var faktisk kun bomuld, hør og uld, intet syntetisk.

Både købmand Åge Jensen og Brugsen havde benzintank.

Gerhardt Tanderup "æ bette kjømmand" som han kaldtes, havde kun en petroleumstank. Her kom man bare med sin dunk og fik den fyldt op. Man brugte en del til petroleumts kakkellovne bl.a.

Man havde også selv en bøtte med til købmand, når man skulle have sirup eller sennep, og var det børn, der kom og købte det, var pengene ofte puttet i bøtten, så hvis de glemte at få pengene op, var det jo ikke lige så godt.

Der var ellers ikke mange, der betalte deres varer kontant den gang. Man havde noget, der hed en kontrabog. Den skulle man altid have med til købmand eller Brugs, så blev der skrevet op, hvad vi havde købt, og så betalte man en gang om måneden og fik et kræmmerhus .

Hvis man havde høns og solgte æg, kunne man også bruge æggene som betaling.

Det var nu lidt mærkeligt, jeg havde altid været vant til at betale hver gang, vi handlede, også da jeg var barn.

Hos Gerhardt, kunne man også foruden kolonialvarer, købe maling og hvad dertil hører, og han havde utrolig mange varer i den lille butik i kælderen på Geddalvej nr. 10, men sådan noget som champignoner, det vidste han ikke, hvad var.

Det var Gerhardts bror Verner, der ejede huset, og Gerhardt havde lejet kælderen til butik, men der måtte ikke drikkes øl i butikken eller i bagbutikken, så når der skulle nydes en fyraftensbajer, gik folk ind og købte den i butikken og sagde, at det var ”en rundtenom” hvilket ville sige, at de gik ned i havehuset om sommeren, og om vinteren gik man ind ad bagvejen til kælderen, i et rum og sad dér. Så skulle de heller ikke betale pant, for flasken, den lod de jo stå.

Gerhardt var den første, der fik fjernsyn her i byen og da både ham og Verner var meget gæstfrie, kom folk ofte og kikkede med, hvis der nu var noget spændende. Der var kun udsendelser om aftenen den gang.

En gang satte han fjernsynet ned i forsamlingshuset, fordi der var fodboldkamp, så kunne enhver, som havde lyst, komme og se på.

Hos Købmand Åge Jensen, kunne man foruden kolonialvarer også købe isenkram, såsom bestik og andet. Jeg har sågar købt en røremaskine derfra, den har jeg endnu. Den er nok omkring 40 år gammel.

Åge Jensen var den eneste, der havde spiritus bevilling i starten, men senere fik både Brugsen og Gerhardt det også.

Der var ingen andre end bageren, der handlede med brød.

Mælken købte man jo på mejeriet, fra kl. 8.00 og til kl. 10.00 hver dag, og man havde selv sin mælkespand med.

Fiskemanden, Spæt'

Her kom en fiskemand en gang om ugen. Han blev kaldt Spæt, men hed Gunnar Tanderup. Han var for øvrigt bror til Verner og Gerhardt.

De har altid haft meget med øgenavne her i Ejsing. For eks. Henning tømrer, Grethe baker, Eva købmand, Ruth smed, Karen Robert, Vagn Jytte, Marie o æ bak' og Erling til Senius'. Mette skrædder osv.

Første gang Spæt kom her, kom han frisk ind og sagde – vil du ha ”fjyversild”? Han mente vist fjordsild, men jeg syntes, han sagde – vil du ha' flyversild, så jeg måtte jo lige spørge igen. Det varede et stykke tid inden jeg rigtig kunne forstå, hvad den mand sagde.

Idrætsforeningen - og dilettant i forsamlingshuset

Men Spæt var faktisk også skyld i, at vi kom med til dilettant, som Idrætsforeningen stod for. Spæt kom hver gang, de skulle sætte et nyt stykke op og sagde til mig: Kaja - du skal bare spille dig selv, altså nøjagtig ligesom du er. Det var altid den skrappeste rolle, så det måtte jeg jo finde mig i!

Vi havde utrolig mange sjove stunder. Vi læste rundt omkring hos hinanden, det tog gerne 2 – 3 måneder at øve.

Det blev opført i Ejsing forsamlingshus. Scenen bestod af bukke og borde, der blev sat op næsten i midten af huset og ud mod bagsiden, så folk sad på langs i salen og kikkede på. Når bunden var sat op, blev der hængt sækkelærred et stykke ind foran scenen i hver side, og så normalt et scenetæppe i midten, til at trække for. Vi lånte som regel møbler, billeder og andre forskellige ting rundt om i byen til at bruge på scenen, og der blev lavet kulisser, af dem, der nu bedst kunne det. Vi lånte tøj af hinanden.

Den eneste ulempe ved det hele var, at når vi først var klædt ud, måtte vi ikke gå ud på toilettet. Så her måtte vi bruge en spand bag scenen, eller vi måtte hoppe ud af vinduet og ud bag ved. Det var nemmest for mændene, så vi damer måtte sørge for at komme på toilet, inden vi begyndte at spille - meget hyggeligt !

Søren Pedersen var instruktør i mange år, og så var han sufflør. Det var han god til, han sad i et hul i scenegulvet foran og fik en kasse over, så ingen kunne se ham. Denne kasse kaldte vi også kukkassen.

Men da det var temmelig koldt at sidde dernede, tændte han et elektrisk varmeapparat. Desværre væltede det en aften, og han opdagede ingenting, før det begyndte at ryge op på scenen, så han kom op i en fart og vi fik slukket for strømmen, men der blev et sort mærke i gulvet, som man kunne se i mange år.

Søren Pedersens svigersøn, Anders Rohde skulle passe tæppet foran scenen, så der var lavet et hul i siden af den ene væg, så kunne han holde øje med, når han skulle trække for eller fra. Anders ville gerne sidde ned, imens vi spillede og fik en lænestol op. Det gik også fint indtil den aften, hvor det ene af de bageste ben smuttede ud over kanten af pladen, da han satte sig, og da musikerne sad lige på den anden side af sækkelærredet røg alle trommerne rundt i salen.

Vi var også andre steder for at spille de stykker, vi havde lært. For sådan et arrangement skulle vi have noget godt mad og drikkevarer, så vi var altid i godt humør, når vi skulle hjemad.

I Idrætsforeningen som har eksisteret siden 1929, blev der foretaget mange ting bl.a. spillet fodbold og håndbold, og der blev holdt baller i forsamlingshuset, men der var jo ingen spiritusbevilling, så folk samlede rundt om i hjemmene og fik lidt mad og drikke, så derfor kom de næsten aldrig til bal før kl. 23.30 ca. Og så tog de lidt drikkevarer med, som de lod stå udenfor og gik ud og drak af en gang imellem. Flaskerne smed de over i vores have, som var lige ved siden af forsamlingshuset. Men det var helt fint, for vi solgte flaskerne og fik 15 øre pr. flaske.

Niels. Erling. Ernst Bodil Kisser. Kaja
Servering i forsamlingshuset ca. 1960

Forsamlingshuset
Ja, der er sket mange ting i det forsamlingshus. Og om vinteren skulle vi altid ha' tændt op i kakkelovnen inden, vi kunne foretage os noget. Vi spillede også badminton der en gang. Den bageste streg var på væggen, da huset jo ikke var langt nok. Det var faktisk heller ikke højt nok.

I 1960 blev der afholdt danseskole en sæson.

Ungdomsnævnet sørgede for, at der blev folkedans både for børn og voksne, Børnene blev ikke ved i så mange år, men de voksne holdt ud længe.

I april 1968 blev der startet en fritidsklub, hvor Gunnar Tanderup blev formand, så nu blev der også spillet bob og præmiewhist i forsamlingshuset. Der blev også holdt "Fup eller Fakta", samt "Prøv lykken". Der blev holdt generalforsamling med bal bagefter.

I mange år kom der en rejsende biograf. Der har vi set mange gode stykker, men der var ikke nummererede pladser, så det var bare med at komme i godt tid. Der har også været modeopvisning et par gange.

Der er holdt mange fester. Da jeg kom hertil, var der ingen vært på. Man lejede bare huset med tilbehør, og så fandt man en kogekone. Det var dengang tit én der hed Johanne Toft, og hendes

mand Jens Toft hjalp gerne til. Han stod ude i bryggerset og vaskede op i en stor balje. Vandet havde han kogt i en gruekedel.

Det startede med at de tændte op i brændekomfuret, og dernæst ordnede de kød til det forskellige.

Suppen blev kogt dagen før festen og hældt i en mælkejunge, som blev sat i en balje udenfor bryggersdøren til afkøling. Så lod man det kolde vand løbe ned over den, til suppen var kold. Det vil sige, vandet løb ned på vejen, så der stod en mægtig sø, man betalte ikke pr. kubikmeter den gang. Det var også brugt at naboer og bekendte til dem, der skulle have festen, de kom og hjalp til dagen før, for eks. med at trille kødboller. Det gjorde man med hænderne. Man snakkede godt nok om, at dem med forlorne tænder kunne bare tage dem ud og smutte bollerne med munden.

Maden blev så gemt i kælderen, man havde jo ikke hverken køleskab eller fryser.

Ved fester den gang fik man kun øl og sodavand, og til at servere kom nogle damer, som man selv fandt, det var ikke brugt med betaling, men manden blev inviteret med til festen, og når damerne var færdige med at servere, skulle de være gæster. Så skulle nogle af gæsterne servere natmaden, som gerne bestod af kaffe, kringle, lagkage og småkager, ikke noget med suppe eller pølsebord.

Det hændte også, at der var mænd, der serverede.

Dengang havde man også gerne en mand, der var ”skaffer”. Det vil sige, han skulle sørge for nogle forskellige ting, så som øl og vand og lidt oprydning.

Der var endda én, der trådte til engang og dansede brudevals, da gommen var midlertidig forsvundet!

Det var for øvrigt ved et konfirmations andendagsgilde i april 1958, at vi lærte Lise og Spæt at kende. Lise og jeg sad ved siden af hinanden og snakkede så meget, at hver gang, der kom et kagefad forbi, så øste vi bare op, så til sidst begyndte folk at spørge, om vi snart sendte vores tallerkener rundt.

Forsamlingshusets ene hjørne lå egentlig på svigerfars grund, men da de byggede om i tresserne, var der noget med, at alle betalte et vist beløb til huset, men i stedet for penge gav svigerfar, det stykke grund.

Der var også en del unge mennesker, der hjalp med ombygningen i stedet for at give penge direkte. Der var jo ikke så meget at rutte med dengang.

Så pludselig kom der vært i forsamlingshuset. Der har efterhånden været nogle stykker, og de har alle gjort det godt. Man skulle være i god tid, hvis man ville leje huset, for der var mange der gerne ville leje det. I starten var der også mange fra Salling området, der ville leje det, men det blev så lavet sådan, at udensogns ikke kunne leje det ret mange måneder før festen. Huset var jo først og fremmest for os her i Ejsing området.

Søren Pedersen

Ja, svigerfar købte som sagt huset her i 1938. Men da Svend Risum købte det i 1933, ville Søren Pedersen gerne ha' haft det, men huset her kostede 3.500,00 og Geddalvej nr. 5 kostede 3.000,00 og da Søren ikke kunne skaffe en kautionist, til de sidste 50 kr. kunne det altså ikke lade sig gøre, så han købte nr. 5.

Men der var rigelig med hjerterum til alle, og da Rense blev gift med Anders, flyttede han også ind, og de fik 2 piger, og det gik fint med 3 generationer under samme tag.

Søren har fortalt mig, at de var meget fattige, da deres børn var små, og for eks. juleaften fik de et kalvehoved, som de sad og pillede kødet af, men de havde det hyggeligt alligevel, og børnene fik lært at bestille noget. De måtte pænt med i tørvemosen.

Der er sket meget i det lille hjem. Søren havde mange jern i ilden. - Jeg har jo beskrevet lidt af det tidligere.

Han har været kontorbestyrelse i fagforeningen, i over 30 år og passet det på bedste måde. Kontrolstedet, som det også kaldtes, var et sted, hvor de, der var arbejdsløse, skulle stille hver dag og få stemplet i en bog. Det var en slags kontrol med, om de nu var ledige, derfor kaldtes det: at gå til kontrol.

Søren har også haft iskiosk, cafeteria og apoteker udsalg, og Skive sparekasse lejede et rum hos Søren, indtil der blev bygget et hus på hjørnet af Landtingvej og Geddalvej.

Han har været kirkebetjent og meddeler til Skive Folkeblad.

Men trods alle de gøremål, så havde Søren altid tid til en sludder, og når jeg kikkede ind, kom snapsflasken frem, og vi skulle lige nyde en snaps sammen - bare os 2. Vi har også været på mange én dags udflugter alle sammen og Søren gav som regel is.

Sørens aktivitet inden for Ejlsing idrætsforening kan næsten ikke beskrives. Han gik utrolig meget op i arbejdet.

Han var formand i mange år, og da han startede var det lidt sløjt med økonomien i foreningen, men det hjalp han med til at rette op på. Så det gik langsomt men sikkert fremad.

Søren Petersens store mål var at få kampholdet med i JBU, og dette skete fra efteråret 1952, da foreningen debuterede i B-rækken.

Ovenfor ses holdet der spillede den første JBU-kamp.

Bagerst fra venstre: Johannes "Te' Bette Einers" Nielsen, Gunnar "Spæt" Tanderup, Robert Pedersen, Børge "HP" Hansen, Svend "Mikkelsen" Pedersen

I midten fra venstre: K. Nørgaard, Peder Bajlum, Kristian "HP Skipper" Hansen

Forrest fra venstre: Hugo Nielsen, Børge Bjerregaard, Peder Hede

Idrætsforening, KFUM- og K og Ejsing Boldklub

Omkring 1962 - 63 var det galt med idrætsforeningen igen. Der var for lidt tilslutning til de fleste ting. Vi var til bal en aften til et 3 mands orkester, hvor der kun var 12 personer mødt op til dans, og 2 af personerne var nogen, vi havde inviteret med fra Herning. Men vores gæster mente, at det faktisk var det bedste bal, de nogensinde har været til.

Gunnar Tanderup prøvede at redde foreningen, og det gik fremad i nogle år, men de sportslige resultater udeblev imidlertid. Så i 1968 blev Ejsing Idrætsforening nedlagt uden protester. Der var 80 kr. i kassen, som blev sat ind på en konto i Skive Sparekasse for det tilfælde, at nogen havde lyst til at genoplive foreningen. Men det har der åbenbart ikke været.

Håndboldspillerne flyttede til Egebjerg KFUM og K og fodboldspillerne lavede "Ejsing Boldklub", og den første formand var Anders Røhde. Gymnastik og badminton tog ungdomsnævnet sig af.

EBK ville prøve om de kunne låne 500 kr. i banken til net, bolde osv. Nogen foreslog, at de skulle høre om de kunne låne 800 kr. så var der lidt at slå af på, men de fik 800 kr., så kunne de komme i gang. EBK. består jo stadig.

Badminton i gymnastiksalen i den nye skole og siden i hallen

Senere blev der bygget en ny skole (1962), og vi fik lov til at spille badminton i gymnastiksalen. Der var lidt mere plads end i forsamlingshuset. Til gengæld var der nogen, der havde bestemt, at vi skulle være ude af skolen senest kl. 22.00.

Anders Rohde og jeg spillede sammen i flere år og en aften, hvor vi brugte for meget energi, revnede Anders's bukser, så han måtte pænt gå hjem til Rense og fortælle historien. Rense mente godt nok, at det var min skyld, og vi har måttet høre for det lige siden, ja vi hører såmænd for det endnu; men det, jeg syntes var det sjoveste var, at da jeg kom og hentede ham næste gang, vi skulle spille, sad han selv og syede bukserne sammen på symaskinen - da kunne jeg ikke lade være med at grine.

Da vi så fik hallen (1988), kunne vi spille dér, og nu kom både Rense og Erling med. Desværre var jeg så uheldig at falde og brække mit håndled en aften, efter at Erling var gået hjem, så da måtte Anders hjælpe mig med at få bukserne på, det har vi så måttet høre for siden, men heldigvis kan vi tale det.

Camping ved "Costa del Geddal"

Pludselig var det moderne at campere, så vi var et par hold eller 3, der købte campingvogne og camperede ved Geddal strand. "Costa del Geddal" kaldte vi det - og vi har nydt mange timer dernede. De landmænd, der ejede jorden gav os lov til at være der. Der var ikke så mange forbud den gang. Til toilet besøg gravede vi et hul i jorden og dækkede til igen, sådan var det bare, ingen miljø tilsyn.

Vand havde vi med i dunke hjemmefra.

Sådan en lørdag aften, hvor vi rigtig havde hygget os, kunne vi finde på, at vi skulle lave lidt konkurrence og væddemål. Vi skulle prøve at gå planken ud. Hvilket vil sige, vi skulle kunne gå to ved siden af hinanden på en planke, nærmest en lang jernbane svelle, som blev brugt til at køre trillebøren med fiskegarn på, så den lå bare oven på sandet. Vi har også holdt mange fødselsdage der, både for børn og voksne, og vi sloges i vand, når det var godt vejr. Der var også plads til at spille fodbold eller badminton, så vi kedede os bestemt ikke.

Så snart vi havde slået lejr, kom mange børn rundt om fra gårdene og kikkede til os. Især drenge og de fik mange timer til at gå ved stranden. De lavede små søer, som de havde fisk i. Det kunne de fornøje sig med dagen lang. De byggede også selv et træhus ved siden af fiskerhusene, som de holdt fester i. Det var bare dejligt. Ja vi havde som sagt mange skønne somre dernede.

Spæt havde en båd med motor liggende ved Geddal, og så lørdag aften sejlede ham og Erling over til "æ' svurt kost" = (den sorte kost) ved Nygård hage, hvor de satte nogle garn. Næste morgen kl. 7.00 sejlede de ud og røgtede garnene, hvilket vil sige, de samlede dem op i båden og tog dem med ind på land og hængte dem op inde i et lille fiskerhus. Her skulle de så renses for fisk og skidt og møg, der var jo også en del krabber i. Men den gang var der til gengæld mange rødspætter. Nogle spiste vi selv, og nogle blev solgt. Der kom mange folk og købte, de vidste som regel, at der var nok noget at købe, for der var jo flere der satte garn.

"Costa del Geddal" 1971

En sorgens dag ved fjorden

Desværre var det hele ikke lutter idyl, idet en fritidsfisker ved navn Ejner Sander druknede, da han var ude for at sætte ruser. Hans kone, Henny, opdagede pludseligt, at hans båd blev ved med at snurre rundt med motoren i gang, og hun kunne ikke se manden. Så hun kom og spurgte, om der var nogen, der ville sejle over og se, om der var sket noget. Erling og Ejners søn, Kesse, sejlede derover. De fandt ham, men desværre for sent. De blev ved Ejner indtil Falck kom. Ja, jeg skal lige love for, at Falck kom i deres store gummibåd sejlede i fuld fart lige hen over Ejner, så han forsvandt et par minutter.

Det var ikke lige den skønneste dag, selvom solen skinnede.

Fra Costa del Geddal til Naturreservatet, Geddal Strandenge.

Ja det var den gang. En skønne dag bestemte naturfredningsstyrelsen, at fiskerhusene skulle fjernes. Der skulle være naturreservat, så nu kan man desværre ikke rigtig komme til Geddal strand mere. Det var ellers den bedste badestrand. Godt nok med en del sten, men det kunne et par badesko hjælpe på. Der var tilpas dybt, og alligevel kunne man lade børnene gå der alene, og ingen

bekymrede sig om at være i det sidste nye badetøj. Der var endda en dame, der kom i en undertrøje, hun havde farvet rød og syet lidt sammen forned, så der blev ben i, super flot!

Nu er Costa del Geddal blevet til fuglereservatet, Geddal Strandenge, så der kan trods alt stadig ses hejrer ved Geddal Strand.

Kaja Pedersen

Ejsing 2008